

Tristă țară lăsată în beznă, trist popor lăsat neluminat...

Cezar Adonis
Mihalache

De vreo treizeci de ani încoace am avut o temere uriașă, justificată e drept, devenită aproape o marotă... Că nu o să mai rămână nimeni aici să „stingă” lumina... Nici măcar acel ultim mohican al patriei care, privind în gol, după milioanele de români plecați, împinși spre exil, va apăsa, oftând a neputință, întrerupătorul de la ieșirea din țară... Doar că, în numai câteva luni, lucrurile s-au schimbat, iar „întrerupătorul” nu mai pare pus la ieșirea, ci la intrarea în țară... Dar s-au schimbat și parametrii „tehnic”, nu doar previziunile paradigmatelor vremurilor ce urmează. Acei „markeri” care contează mai mult decât optimismul unei noi șanse... Căci, fără ei, nu se va mai pune problema, nu a faptului că nu o să mai aibă cine să stingă lumina (și ferice, să reușim să ne ținem românii acasă!), ci, dramatic pentru toți cei din „casă”, nu o să mai avem ce să „stingem”... Și nu este vorba că, între timp, ni s-ar fi furat, o dată cu resursele, și prizele din casă, și întrerupătoarele, și nu am mai avea pe ce să apăsăm... S-ar putea să rămânem chiar fără curentul pe care să-l „pornim”... Atât cel industrial, necesar demarării motoarelor economice, dar și cel al consumului casnic...

Sigur, ne-am mai luminat noi cu lămpi cu gaz... Mult prea mult timp din păcate pentru a ne fi și trezit... Dar să ajungem, cei ce am fost primii în atâtea repere tehnologice, iluminarea urbană, electrificarea, extragerea combustibililor necesari producerii de energie electrică, să ajungem tocmai noi să căutăm lămpile cu gaz prin podurile bunicilor, ar fi practic soarta ironizându-și propria dramă. Destinul ei repetitiv...

Și totuși, acele timpuri par a ne bate la ușă, pentru că repetăm veșnica povară a nedebasării de anatele hidoase ale trecutului... Suntem în pragul unei crize energetice... Un

colaps care ne-ar putea lăsa în întuneric însuși viitorul... Pentru că nu am făcut chiar nimic util în acești 30 de ani în care doar ne-am lamentat pe tema ultimului care stinge lumina... Dar putem fi și optimiști, nu-i așa?!, pentru că va avea cine, nu să stingă lumina, ci să apese într-una, într-un alfabet nefuncțional al disperării către destin, întrerupătorul „de țară”... Într-un alfabet al neultimului care ar vrea să (re)aprindă lumina în țară...

Situația energetică a țării este atât de gravă încât nu mai este timp pentru analize stufoase... Nici pentru sofisticatele studii de fezabilitate ale unor închipuite investiții, nici pentru planșele re tehnologizărilor cu sârmă chinezească... Pentru că nu doar capacitatea marilor producători de energie este sub cota de avarie, ci și cea a transportului, inclusiv a importului, liniile fiind la un nivel aproape sufocat de cerere (și nu la nivelul necesarului pentru a reporni industria, ci aproape de a nu mai putea citi seara o carte)...

Am stat liniștiți, am fost făcuți să stăm liniștiți (ne-a blestemat coana' Leana, dar s-ar putea ca nici acel „la locurile voastre” să nu ne mai aparțină când vom căuta lămpile cu gaz ale bunicilor), încât nici măcar să importăm curent nu vom mai avea cum... Nu vom avea prin ce linii la nivelul unui minim necesar... De aceea, recentul raport al „Transelectrica”, privind situația energetică a României este, de fapt, un semnal de alarmă privind securitatea energetică a țării. Și este cu atât mai grav cu cât, pentru întâia oară, avem nu doar perspectiva imposibilității de a mai asigura vârfurile diurne de consum, ci și consumul de bază al unei zile...

Am îmbătrânit și am îmbătrânit neghiobi... Scoatem la pensie complexe energetice pe bază de cărbuni, și am putea noi acum să ne tot rugăm de Europa să nu le închidă din cauza dosarelor de mediu, căci tot nu ne va ajuta prea mult, ies ele singure la pensie, căci le crapă șuruburile de bătrânețe, iar liniile de

transport nu au cum să mai facă față consumului, pentru că nu am ținut pasul cu simpla meteahnă a viitorului: creșterea exponențială a cererii... Și nu am știut să ne asigurăm „bătrânețile”... Or, este cât de ironic să vezi că ai îmbătrânit suficient de mult, și inutil, când până și resursele noastre „la greu”, reactoarele 1 și 2 de la Cernavodă, sunt deja învechite... Atât de bătrâne că, în eventualitatea realizării unităților 3 și 4, acestea nu le vor deveni complementare, ci înlocuitoare...

Mai există vreo soluție pentru a nu colapsa energetic? Evident, doar că noi nu privim nici măcar problema, darămite soluțiile necesare... Ne bazăm că o să cârpim „atunci”, pe ici, pe colo... Și ce amuzant va fi să vezi, peste alți patru ani, un președinte de CJ promițând construirea unui liliputan energetic, cât să-i asigure lui „pavozarea” numelui de pe stâlpi, ori un primar fluturând un fluturaș electoral cu promisiunea unei centrale... Asta dacă o să mai aibă unde să-l tipărească, dar, sigur, politicianul se descurcă, aduce fluturașii electorali de afară... Că avem noi „urmuzul” nostru, așa că de ce ne-ar mai surprinde să ajungem țara în care și promisiunile electorale vor fi „vopsite” pe la alții pentru a fi plimbate pe ulițele, nu doar desfundate, ci și neluminate...

Tristă țară lăsată în beznă, trist popor lăsat neluminat...

Bogații vor deveni putrezi de bogați, săracii și mai săraci...

Ionuț
Țene

În vremuri pandemice, aidoma celor de război, apar acei descurcări care fac averi incomensurabile. Îmbogățirii de război, oameni care pentru a face averea să sporească nu „au mamă și tată” și nu respectă nicio normă morală sau legală pentru a obține venituri uriașe, în timp ce marea majoritatea se zbate în sărăcie, boli și distrugerii. Și în vremuri de pandemie cei foarte puțini bogați au devenit și mai bogați. Accelerarea excesivă a digitalizării și distanțării sociale are ca scop și crearea unor pârgii pentru ca cei bogați să devină și mai bogați. Practic, restrângerea libertăților și drepturile omului cu suma de restricții imposibile, nu are ca scop doar limitarea pandemiei Covid 19, ci și crearea cadrului propice de afaceri în noul context online. Se crează pârgii legale ca bogații să fie mai bogați, ia protestele celor săraci sunt interzise datorită restricțiilor sanitare. De lipsa de reacție a celor săraci, care au libertățile interzise ca și mitingurile de protest, profită cei foarte bogați, care au instrumente prin instituțiile globale, internaționale și transnaționale de a controla situația și geopolitica în interesul afacerilor lor. Sigur digitalizarea este mersul firesc, nu asta este problema, ci grăbirea acestui mod de inter-relaționare care crează clivaje într-o societate încă nepregătită la noile metode online, lucru care face să profite marii corporații, care au instrumentele de a prospera în dauna cetățenilor, care nici măcar nu mai au dreptul să organizeze o manifestare publică de protest. Digitalizarea trebuie să fie organică. Vor fi numeroase victimele digitalizării accelerate, fapt ce va duce la o creștere uriașă a șomajului și la o înstrăinare cu efecte psiho-sociale grave. Digitalizarea trebuie să fie organică, treptată, pentru ca cetățenii și firmele mici să se poată acomoda și să se creeze slujbe alternative, iar clasa lucrătoare să identifice metode de diminuare a înstrăinării prin distanțare socială, care împiedică coagularea reacției sindicale la agresiunea și lăcomia celor foarte bogați. Dacă pentru marea majoritate pandemia a generat probleme financiare nu același lucru se poate spune despre multimiliardarii lumii, inclusiv pentru Bill Gates, fondatorul Microsoft. Bill Gates s-a implicat puternic în lupta împotriva pandemiei de coronavirus încă de la începutul acesteia. În luna

mai acesta declara că Fundația Gates, cea mai mare fundație privată la nivel mondial, va dona nu mai puțin de 300 de milioane de dolari pentru tratamente, detecție și obținerea unui vaccin împotriva COVID-19. El va produce vaccinul, după metoda virus și anti-virus din lumea digitală a calculatoarelor. Cu toate aceste donații însă, averea sa a crescut, în timpul pandemiei și chiar dacă nu la fel de spectaculos ca în cazul altor multimiliardari, a fost totuși un plus consistent. Astfel, conform datelor Bloomberg, averea lui Bill Gates a crescut de la începutul anului cu 8,39 miliarde de dolari ajungând la 121 de miliarde de dolari. Deși pare o sumă enormă, aceasta pare „mărunt” în fața sumei de 80 de miliarde de dolari câștigate de Jeff Bezos, fondatorul Amazon, sau a celor peste 62 de miliarde de dolari câștigați de patronul Tesla, Elon Musk. Cei foarte bogați au devenit și mai putrezi de bogați, asta în timp ce șomajul, înstrăinarea și scăderea producției face ravagii pe mapamond. Con tracția în UE este de circa 12 la sută, iar rata sinuciderilor a crescut în urma distanțării sociale și restricțiilor impuse de pandemie, care iată i-a afectat pe cei mulți și săraci, nu pe cei mai mari bogați ai lumii. De aceea, în acest context dramatic, se impune luarea unor măsuri gradale privind digitalizarea, cu măsuri de protecție față de controlul impus de comerțul și politica online. Lucru de acasă a făcut ca angajații să nu mai aibă un program de opt ore de lucru, ci să fie la dispoziția corporațiilor non-stop inclusiv și în weekend, în timp ce au scăzut pentru patroni cheltuielile cu întreținerea birourilor. Este numai un mic exemplu al distorsionii digitalizării fără reguli, de care profită cei bogați și puternici. Politicienilor le convine un cadru de restricții pentru că poporul docil nu mai are dreptul legal și sindical de a protesta, iar mass-media este controlată de cei câțiva foarte bogați prin publicitate. Se creează o neobișnuită contemporană digitală, despre care a scris profestic C. Dobrogeanu-Gherea la începutul secolului trecut.

În noua eră digitală și pandemică puținii bogați vor deveni și mai putrezi de bogați, iar marea masă a săracilor și mai politicieni puși și promovați de cei interesați de accelerarea digitalizării fără contra-măsuri liberale, economice și psiho-sociale.

O mare dramă națională – sacrificarea elitei istorice românești

Claudiu
Aiudeanu

Neîndoielnic, una dintre consecințele dramatice abătute asupra României, odată cu sfârșitul celei de-a doua conflagrații mondiale, a fost includerea țării noastre în sfera de influență și ocupație stalinistă. Pentru ceea ce s-a petrecut în această perioadă, responsabilitatea o poartă regimul comunist instaurat în România, cu liderii de la vremea respectivă Ana Pauker, Vasile Luca, Teohari Georgescu, Alexandru Moghioroși, Iosif Chișinevchi, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Emil Botnăraș ș.a., controlat, din toate punctele de vedere, de regimul de ocupație stalinist sovietic, până la retragerea din România în anul 1958. Acest regim a avut o influență decisivă până la sfârșitul anului 1964. Odată ce sovieticii începeau să piardă din controlul asupra României, în anul 1964 s-a dat amnistia generală prin care toți deținuții politici au fost eliberați din închisori. Pentru foarte mulți dintre aceștia a fost, însă, prea târziu întrucât au decedat în timpul detenției.

Vărfurile de lance ale comunizării în partea Europei aflată sub ocupația sovietică, inclusiv în România, au fost armata de ocupație sovietică, serviciile secrete staliniste (în principal NKVD) și comuniștii locali conduși de cei care fuseseră instruiți la Moscova. De altfel, în faimoasa Directivă a NKVD-ului din 2 iunie 1947 (valabilă pentru toate țările aflate sub ocupația sovietică), se menționa, între altele, că toate rolurile cheie trebuie să revină oamenilor care aparțin serviciilor secrete sovietice! Prin urmare, este limpede că instituțiile de forță create de noul regim și care vor avea un rol bine definit în arestările, anchetele, torturile inimaginabile, condamnările politice viitoare și regimul de detenție monstruos, au fost dirijate și controlate de ocupantul stalinist. Faptul că așa s-au întâmplat lucrurile în țara noastră este demonstrat și prin aceea că Gheorghe Pintilie (Pantelimon Botnarenko), prin funcția pe care o avea „în C.C. al P.C.R., a orientat Direcția Poliției de Siguranță exclusiv spre combaterea adversarilor politici ai

comuniștilor. Totodată, a înțesat instituția cu membri ai vechilor rețele de spionaj sovietice din România – Alexandru Nicolschi, Vladimir Mazuru, Mihailo Nedelciu, Serghei Nicolau și alții -, prin care Siguranța a fost transformată treptat în Securitate. La 30 august 1948, când a fost înființată oficial Direcția Generală a Securității Poporului, a devenit primul ei șef, sub gradul de general locotenent, și, în colaborare cu consilierii sovietici, a structurat-o după modelul N.K.V.D. Anii în care a condus-o au fost marcați de cele mai masive represii de natură politică petrecute vreodată în România (s.n.).

În calitate de prim locțiitor al ministrului de Interne, s-a ocupat direct de ancheta în cazul liderului comunist Lucrețiu Pătrășcanu (care, aflat la Cluj, în 1946, a făcut celebra afirmație: „Înainte de a fi comunist sunt român” și tot atunci a luat atitudine față de neorevizionismul maghiar, declarând că „Transilvania a aparținut și va aparține statului român în întregime”- n.n.). Ca personaj, Gheorghe Pintilie, zis Pantiușa, era un tip grobian și cvasi-analfabet, nu stăpâna scrisul și vorbea a p r o x i m a t i v românește...”(după Gheorghe Buzatu și Marusia Cîrstea, Europa în balanța forțelor, vol III. România și proba labirintului (1939-1989), Ed. TipoMoldova, Iași, 2010, p. 266). A condus Securitatea în perioada 1948-1962, în anii marii terori staliniste din România.

De altfel, Liviu Pleșa publica un studiu detaliat în Caietele CNSAS, nr. 1-2 din 2011, în care este semnalată realitatea că „la 27 aprilie 1945, Emil Bodnăraș a primit sarcina de a coordona toate serviciile de informații din țară. În subsidiar, Bodnăraș s-a ocupat și cu numirea în funcțiile cheie din aceste structuri a agenților sovietici și a ofițerilor acoperiți ai N.K.V.D. sau I.N.U. În subordinea lui Bodnăraș se aflau Lucian Stupineanu, apoi Sergiu Nicolau (Serghei Nikonov), dar și Alexandru Nicolschi, numiți în perioada următoare în fruntea S.S.I. (Serviciul Secret de Informații-n.n.), respectiv a Corpului Detectivilor. Lucian Stupineanu a avut legături cu mișcarea comunistă în perioada interbelică, iar după revenirea în țară s-a

apropiat de Emil Bodnăraș, ajutându-l la organizarea Formațiunilor de Luptă Patriotice. În baza acestor servicii, ca și a legăturilor sale cu N.K.V.D., la 12 iulie 1945 Bodnăraș l-a numit director general al S.S.I., funcție pe care a deținut-o până la 9 ianuarie 1947... Atât Bodnăraș, cât și Nikonov, Nicolschi sau Pintilie fuseseră anterior condamnați și deținuți în România pentru spionaj în favoarea Uniunii Sovietice, iar Stupineanu a dezertat la sovietici pe frontul de răsărit și a fost folosit ca translator de către N.K.V.D., cu care a și venit în București. La rândul său, Emil Bodnăraș primea directive de la șeful delegației sovietice din Comisia Aliată de Control ce se afla în România, Dmitri Fedicikin (1944-1947).

În afara celor menționați anterior, au fost încadrați și alți agenți sovietici trimiși în România în perioada interbelică. Fiind descoperiți de Siguranță și arestați, aceștia au fost colegi de detenție cu liderii comuniști din închisori, inclusiv cu Gheorghiu-Dej. Pentru a oferi câteva nume, îi amintim aici pe Piotr Gonciaruc și Vania Didenko, care au fost implicați chiar și în lupta pentru putere din P.C.R., având, printre altele, sarcina de a supraveghea pe Ștefan Foriș și Lucrețiu Pătrășcanu. Lui Gonciaruc i s-a încredințat apoi conducerea structurii de Contraspionaj din S.S.I. și apoi M.A.I., pe care a deținut-o până în 1953. Un alt agent sovietic, Valeriu Bucicov, a fost numit în 1948 în fruntea Direcției a VI-a din D.G.S.P., care răspundea de paza demnitarilor, fiind plasat așadar în imediata apropiere a lui Gheorghiu-Dej și a liderilor comuniști români. Din 1950, la conducerea Direcției Securității Capitalei s-a aflat col. Stancu Aurel, care urmase un curs de spionaj în U.R.S.S. și fusese încadrat în N.K.V.D. în perioada 1942-1946. Înlocuitorul lui Nikonov în fruntea D.I.E. a fost gen.mr. Vâlcu Vasile, care era și ofițer acoperit al I.N.U. Col. Iszak Adalbert, locțiitor al șefului D.I.E. din 1951, era și el fost spion sovietic, se pare chiar ofițer I.N.U. De asemenea, tot spion sovietic era și gen.mr. Mazuru Vladimir, cel care a coordonat politica de cadre a Siguranței și Securității în perioada 1947-1952.”(Cătălin Pena în evenimentulzilei.ro/25 iulie

2020).

În această perioadă, s-a desfășurat și acțiunea de decapitare a intelectualității românești. Prioritar, au fost vizați din rândul acesteia și marii istorici români patrioți, susținători și apărători ai statului național român. Dar și în cazul acestora selecția a fost diabolică urmărindu-se de la început lichitarea fizică a celor care contribuieră prin activitatea lor și participaseră la realizarea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918 și care ulterior au dezvoltat în activitatea lor didactică și de cercetare istorică științifică problematica fundamentală a continuității și unității națiunii române în teritoriul său străvechi de formare! Este necesar să se rețină, între altele, și o realitate care exemplifică motivația acestei selecții: Între cei care s-au opus cu înverșunare Marii Unirii au fost și bolșevicii din Comintern (Internaționala a III-a) care urmăreau desființarea statelor naționale formate după prima conflagrație mondială. În viziunea oficială a Cominternului, România era un stat imperialist multinațional în interiorul căruia drepturilor minorităților ar fi fost eliminate. De altfel, din aceste considerente aberante, PCR, membru al Comintern, nu a recunoscut la vremea respectivă Marea Unire de la 1 Decembrie 1918. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care PCR a fost scos în afara legii, în anul 1922! Prin urmare, ajunși la putere după anul 1944, comuniștii staliști, prin capii lor, în principal: Ana Pauker (Hana Rabinsohn), fostă instructoră a Cominternului, Alexandru Moghioros (Mogyorós Sándor), fost agent al Comintern-ului. Pe site-ul www.historia.ro/sectiune/portret/articol/apostolii-lui-stalin-alexandru-moghioros-cainele-de-vanatoare-din-tarcu-puterii, Alexandru Moghioros este descris ca „unul dintre cele mai devotate animale politice ale stalinismului românesc. A fost domesticit la curtea lui Gheorghiu-Dej și a executat, supus și energic, fiecare comandă a stăpânului politic.” Iosif Chișinevski sau Kișinevski (Jakob Roitman) agent al Cominternului, Vasile Luca (Laszlo Luka) a făcut parte ca și combatant din Divizia Secuiască, condusă de Károly Kratochvil, care a

luptat împotriva armatei române angajate în Primul Război Mondial pentru desăvârșirea unității sale statale și Teohari Georgescu, și el fost activist al Internaționalei Comuniste, au trecut la distrugerea partidelor și personalităților care au contribuit la Marea Unire din 1918. Au fost arestați și condamnați, în primul rând, marii lideri politici reprezentativi ai acestei sfinte Zile din istoria românilor. Au fost masacrați țărâniști, liberali, social-democrați, preoți și ierarhi ortodocși și greco-catolici, militari, țărani și elita intelectuală.

Amintim în continuare o mică parte dintre marii istorici ai României, de la întemnițarea cărora se împlinesc în acest an 70 de ani: Gheorghe I. Brătianu (1898 – 1953), istoric, profesor universitar, membru titular al Academiei Române și om politic. La 18 ani, se înrolează voluntar, iar în 1917 ia parte la lupta de la Cireșoia, unde a fost rănit. Ulterior, revine ca și combatant pe frontul din Bucovina. În timpul celui De-al Doilea Război Mondial, în anul 1941, fost mobilizat iar în anul 1942 participă la luptele de pe frontul din Crimeea.

Activitatea sa didactică universitară a gravitat în jurul celor două mari centre universitare românești, Iași și București. Între anii 1924 – 1940, a fost profesor la Catedra de istorie medievală la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Iași, iar din anul 1940, la pensionarea lui Nicolae Iorga a devenit profesor la Universitatea din București. Gheorghe I. Brătianu a fost un specialist în istorie medievală de talie internațională.

În anul 1928 devine membru corespondent al Academiei Române, iar în anul 1942 este ales în calitate de membru titular.

- continuare în pagina a 4 a -

O mare dramă națională – sacrificarea elitei istorice românești

- urmare din pagina a 3 a -

Timp de trei ani a avut domiciliu forțat, între 1947 – 1950, iar în mai 1950 este arestat și încarcerat la penitenciarul de la Sighetul Marmăției, unde a decedat în noaptea de 23 spre 24 aprilie 1953. Nu a fost niciodată judecat și condamnat! Soarta lui Gheorghe I. Brătianu a fost tragică, iar în jurul cauzelor morții sale au fost vehiculate mai multe variante. Una dintre acestea este aceea că refuzul său categoric de a retracta, la solicitarea ocupantului sovietic, în scris, teoriile sale anterioare referitoare la drepturile istorice ale României asupra Basarabiei și Bucovinei și de a susține că acestea ar aparține de drept URSS i-a adus moartea. Ca urmare, i s-a refuzat tratamentul medical, el fiind grav bolnav și suferind și în urma torturilor și bătăilor cumplite la care a fost supus. O altă variantă a fost oferită de marele istoric Constantin C. Giurescu, aflat și el în detenție la Sighetul Marmăției la aceeași dată: „În după-amiaza zilei de 24 aprilie 1953, eram în camera noastră, nr. 17, când, pe la orele patru și jumătate – cinci, am auzit afară, în curtea cea mare, glasul lui Gheorghe Brătianu. Fusese scos la „plimbare” și, din ceea ce se spunea, rezulta că are o neînțelegere cu șeful de secție care-l supraveghea, cu faimosul „Pithecantrop”. „Ce cauți acolo?”, răsună vocea acestuia din urmă, „Unde ți-am spus eu să te duci?”. „Aici mi-ai spus”, răspunde Gheorghe Brătianu; se părea că umblă după o unealtă, vreo greblă sau vreo mătură, pentru

curățatul curții; nu vedeam ce se întâmplă afară, azeam numai. „Aici, hai?” replică bes-tia și, în momentul acela, auzim o lovitură surdă de pumn. „Paștele și Dumnezeu mă-tii; lasă că am să-ți arăt eu ție!”, „Mișcă sus”, spune tot „Pithecantropul”, după câteva secunde. Pe când erau sus, pe pasarela de la etajul întâi, am auzit încă o lovitură, se pare că de data asta o palmă și, apoi, ușa de la o celulă deschizându-se cu violență și o nouă serie de înjurături și califiactive triviale. Asta a fost picătura care a făcut să se verse paharul; în cursul nopții – noaptea de 24 spre 25 aprilie 1953 – Gheorghe Brătianu s-a sinucis, tăindu-și vinele gâtului.” (Constantin C. Giurescu, Cinci ani și două luni în penitenciarul de la Sighet, Editura Fundației Culturale Române, București, 1994).

Silviu Dragomir (1888-1962), istoric, specialist în istoria medievală și modernă. Monografiile despre Avram Iancu și Ioan Buteanu, editate pentru prima dată în anul 1924 și respectiv 1928 rămân până azi repere obligatorii pentru personalitatea eroilor noștri naționali. Numeroasele sale studii și lucrări referitoare la istoria socială, politică și națională a românilor din secolele XVIII-XIX au făcut din Silviu Dragomir o autoritate de necontestat în domeniu. Aportul său a fost deosebit de însemnat și la cercetarea istoriei religioase a românilor ardeleni, prin publicarea unor lucrări fundamentale referitoare la relațiile și problematica religioasă a țărilor române în secolul al XVIII-lea. „Istoria dezrobirii religioase a românilor din Ardeal în sec.

XVIII” și „Studii și documente privitoare la revoluția românilor din Transilvania în anii 1848-1849”, au rămas până în zilele noastre lucrări fundamentale fără de care scrierea istoriei ar fi incompletă. Profesor universitar la Universitatea din Cluj, ales membru titular al Academiei Române în anul 1928. A participat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia de la 1 Decembrie, în calitate de secretar al adunării și membru în Marele Sfat al Țării.

Arestat în luna iulie 1949, întemnițat în închisorile de la Sighet și Caransebeș până în anul 1955, moare în anul 1962 la Cluj, unde a locuit după eliberarea din detenție. Timp de doi ani, până în anul 1957, Silviu Dragomir este lipsit de pensie și locuință. Așa a înțeles regimul comunist stalinist din România acele vremi să aprecieze personalitatea acestui mare român a cărui activitate, atât științifică, dar și politică, s-a aflat permanent în slujba interesului național al statului român. Trebuie reținut că numai susținerea tenace, curajoasă și insistentă din partea unor mari personalități istorice românești ale vremii (Constantin Daicoviciu și Andrei Oțetea) a făcut ca Silviu Dragomir să fie reabilitat, permițându-i-se să activeze ca cercetător științific la Institutul de Istorie și Arheologie din Cluj. Ultimele cuvinte scrise îl arată ca fiind un om de valoare, care s-a împăcat cu el însuși: „Căci, dacă, față de ceea ce ar fi trebuit și am fi dorit să facem ceea ce am făcut așa puțin, atâta cât am făcut era, în împrejurările date, tot ce puteam face. Iar o acțiune folositoare nu se judecă numai după mărimea rezultatelor

sale, ci și după curăția intențiilor cu care a fost întreprinsă”.

Ioan Lupaș (1880-1967) istoric, preot și protopop, om politic, participant la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia de la 1 decembrie 1918, membru în Marele Sfat al Țării și demnitar în Consiliul Dirigent, deputat în Parlamentul României, ministru în mai multe guverne interbelice, membru corespondent al Academiei Române în anul 1914 și membru titular în 1916. A fost președintele Secției de Istorie a Academiei Române între anii 1932-1935 și fondator al Institutului de Istorie Națională din Cluj (1920). Este autorul a numeroase lucrări fundamentale despre istoria Transilvaniei. Întrucât a fost susținător al intrării României în Primul Război Mondial împotriva Puterilor Centrale, în scopul unirii Transilvaniei cu România, a fost arestat de autoritățile austro-ungare în anul 1916 și întemnițat la Sopron (Ungaria) unde a fost deținut timp de un an și șapte luni. A avut domiciliu forțat până în anul 1917, la Sopron și la Budapesta.

A activat ca profesor universitar, între anii 1919-1946, la Universitatea din Cluj. A fost arestat în luna mai 1950, iar detenția a executat-o la penitenciarul din Sighet. A fost eliberat la 5 mai 1955. Ca un amănunt, a stat în aceeași celulă cu Silviu Dragomir, fostul său coleg de la Universitatea din Cluj, și cu Ștefan Meteș, fost director al Arhivelor Statului din Cluj. A trecut la cele veșnice la 3 iulie 1967 și a fost înmormântat în cimitirul Mănăstirii Cernica. Pe piatra sa de mormânt se află înscris

crezul său: „Istoria ne ajută să cunoaștem trecutul, să înțelegem prezentul și să credem în viitorul României”.

Acești corifei ai istoriei naționale au fost întemnițați pentru că au slujit cauza românească. Întreaga lor activitate de cercetare științifică, didactică universitară și politică a fost subordonată intereselor fundamentale ale națiunii române. Parte dintre ei au fost participanți activi la Marea Unire de la 1 Decembrie de la Alba Iulia, ceea ce a reprezentat și o încununare a activității lor, de până la acel mare moment, depusă în slujba desăvârșirii statului național român. Ulterior, ei au militat pentru apărarea acestui act fundamental al Istoriei Românilor. Pentru toate acestea, marii noștri istorici patrioți, întemeietori de școală istorică românească, au fost supuși din partea regimului comunist stalinist unei politici de exterminare fizică. Urmarea trebuia să fie, în concepția ocupantului stalinist, înlocuirea istoriei naționale a românilor, cu accent pe continuitatea românilor în spațiul său de formare și pe caracterul național și unitar al statului român cu o nouă istorie măsluită, sovietizată, prin care erau atacate în primul rând aceste două coordonate majore ale istoriei românilor.

O întrebare firească se impune: dacă marele nostru istoric Nicolae Iorga ar fi fost în viață la vremea respectivă ar fi avut și el aceeași soartă dramatică, ar fi fost întemnițat și supus torturilor demențiale din timpul detenției și expus exterminării fizice?!

În câți ani ne vom reveni?...

la sută, în timp ce UE a înregistrat un declin de 11,7 la sută în trimestrul 2, comparativ cu precedentele trei luni, arată datele publicate vineri de Oficiul European

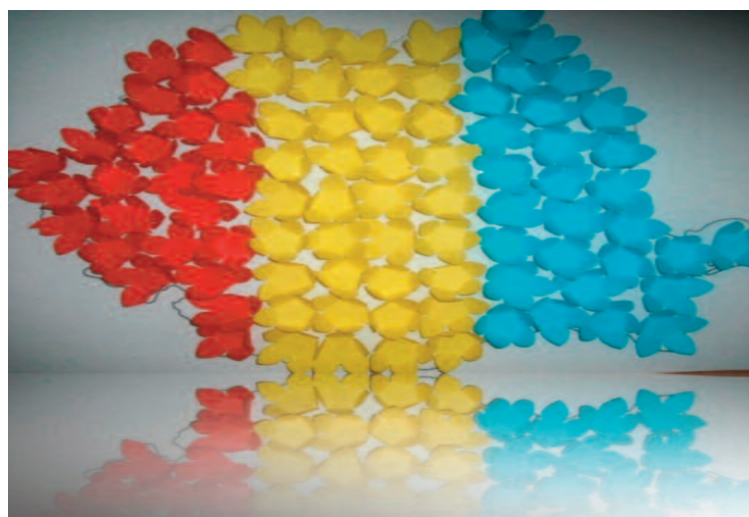
Economia României a consemnat un declin de 12,3 la sută în trimestrul doi al acestui an comparativ cu primul trimestru, potrivit datelor publicate vineri de

tui an, economia României a scăzut cu 3,9 procente comparativ cu perioada similară a anului trecut, pe serie ajustată sezonier, și cu 4,7 la sută pe serie brută. Conform previziunilor economice din vara acestui an, publicate de Comisia Europeană, PIB-ul României va înregistra o scădere semnificativă, de șase procente, în 2020, un nivel similar cu cel previzionat în mai de Executivul comunitar. Riscurile la adresa perspectivelor de creștere ar putea fi revizuite în sens negativ, avertizează Comisia Europeană. Un al doilea val de infecții în România sau la unul dintre principalii parteneri comerciali ai săi ar putea întârzia redresarea economiei.

Dacă în urma crizei din 2008/2009, României i-au trebuit trei ani să-și revină, după scăderea PIB-ului în UE, cea mai mare din 1995, oare câți ani ne-ar lua să ne revenim? Vreo șase ani? Ca urmare, redeschiderea tuturor

activităților economice, culturale, școlare se impune imediat pentru evitarea falimentului, cu consecințe mult mai grave decât pandemia. Falimentul economiei și alienarea socio-mentală duce la mai multe victime decât pandemia în sine.

De aceea redeschiderea economiei, culturii și școlii/universităților este o datorie de supraviețuire națională și europeană, cu respectarea drastică a normelor sanitare. Să rămână interzise doar marile manifestări publice și evenimentele majore din interior, în rest libertate, cu respectarea măsurilor igienico-sanitare. Măsurile suedeze și-au dovedit eficacitatea economică și psiho-socială. Dacă se poate face alegeri pentru politicieni se poate face și spectacole de teatru petru popor.

Închiderea totală a unei țării s-a dovedit, prin statistică, dezastruoasă, ducând la falimentul economic și psiho-social a națiunilor și a UE. Dacă la noi se mențin restricțiile, poate nu murim de Covid 19, dar de foame, în criza economică, mai mult ca sigur. Din cauza claustrării totale, rata sinuciderilor a crescut, iar mortalitatea a explodat, cauzată de închiderea spitalelor, privându-se categorii vulnerabile de bolnavi, alții decât cei cu Covid 19. Deschiderea școlilor și a grădinițelor este un alt semnal serios de relansare economică, prin fluctuația serviciilor de servire, de la rechizite la asigurarea mesei zilnice, plus că părinții se pot duce la serviciu. Închiderea economiei în pandemie a fost letală pentru economie... PIB-ul zonei euro s-a contractat cu 12,1

pentru Statistică (Eurostat). În trimestrul doi din 2020, încă marcat de măsurile de izolare din majoritatea statelor membre UE pentru a stopa răspândirea pandemiei coronavirus (COVID-19), statele UE au înregistrat cele mai semnificative scăderi de când Eurostat publică datele, respectiv 1995.

Institutul Național de Statistică. Față de T2 2019, scăderea Produsului Intern Brut a fost de 10,5 procente. „Față de același trimestru din anul 2019, Produsul intern brut a înregistrat, în trimestrul II 2020, o scădere cu 10,5 la sută atât pe seria brută cât și pe seria ajustată sezonier”, a anunțat INS. În primele șase luni ale aces-

Distanțarea ca alegere... „socială”: ori școli, ori secții de vot!

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este vorba de lipsă de profesionalism... Nici de analfabetism funcțional în gestionarea situațiilor ce pot genera focare pandemice... Nu este vorba nici măcar de lipsa unui minim discernământ între punerea în balanță a binelui cetății și asumarea unui inutil risc de infectare în masă... Pentru că nimic nu este inutil. Totul este calculat, este concentrat statistic, pe grupe de vârstă, vulnerabilități... Și este cât se poate de util pentru interesele machiavelice ale clasei politice. Că am putea avea o crimă în masă? Nu contează. Există doar un opis anti-românesc care trebuie urmat; și poate nu doar „pas cu pas”...

Și nu este vorba nici măcar de metodologii ce vizează strict interesul electoral și care ar putea constitui factorii agravanți ai prezumției de zădărniciere a combaterii bolilor. Ci de o acțiune concentrată de dezagregare. Că vom avea curajul să-i spunem genocidul politic împotriva unei națiuni, a propriei națiuni, iarăși nu va mai conta. Pen-

tru că, la acel moment, nimic nu va mai conta...

Mințile criminale sunt bine ascuse în spatele guvernărilor... E de ajuns să-i privim pe cei ce ne conduc pentru a ne da seamă că ei nu pot gândi

une, ar avea o minimă viziune... Iar trădarea guvernărilor și vânzarea „conștiinței” restului clasei politice merg atât de bine cu abandonul de sine al nației, cu indiferența, dar și inconștiența, că, deși intuim

atât de departe... De fapt, nici măcar nu gândesc; doar execută anumite linii... Nu, sugerate, nici măcar insinuate... Ci impuse, puțina lor minte, și aceea coruptă de interesele personale, neajutându-i să vadă mai departe... Și oricum nici nu i-ar interesa dacă, printr-o min-

pragul de declanșare a unui al doilea val epidemiologic, sau de reiterare al primului, care nu a fost suficient de distrugător, nu facem nimic.

Este evident că în toamnă se vor suprapune doua focare de infectare... Este clar și faptul că se forțează chiar suprapunerea

categoriilor de vârstă ce ar trebui ținute încă la distanță una de cealaltă... Și este mai mult decât intuitiv scopul acestei forțări...

Primul focar cu risc declanșator la nivel național este cel al grupării populației școlare... Este adevărat, la un moment dat trebuie să ne asumăm acest risc... Dar ce rost are să aduci peste acest focar, latent cel puțin câteva zile după începerea școlii, un altul, al mulțimilor de alegători din ziua alegerilor?... De ce să nu amâni începerea școlii cu două-trei săptămâni, demarând în formatul „online” în care oricum ai încheiat anul școlar, pentru a organiza mai întâi alegerile? Și a avea timp, nu numai pentru o dezinfectie meticuloasă, dar a depăși și perioada unei posibile incubații?

Și este puțin probabil ca la nivelul departamentelor de urgență să nu se fi tras un asemenea semnal de alarmă... Sau, poate, tocmai, s-a pus batista peste cele două posibile focare tocmai pentru a asigura, cu materialul clientului, nu-i așa?!, declanșarea noului val epidemiologic...

Încă mai este timp

Disperare contra sfidare...

fost preluate cu entuziasm de mass-media și nu a fost contrazis de nimeni, afirmă cu seninătate că în fiecare zi se îmbolnăvesc în România cel puțin zece mii de oameni: „Dacă avem 1.000 de cazuri zilnic, ar trebui să ne gândim la un total de 10.000 de infectări pentru ziua respectivă”. Dacă ar fi să-l credem, până acum ar fi cam trebuit să adăugăm numelui țării sufixul Covid. Același medic, infecționistul Marinescu, ne mai prezintă în mod public încă una dintre surprinzătoarele sale descoperiri. Țineți-vă bine de ceva și fiți atenți să nu vă tăiați în mintea ascuțită brici a doctorului specialist în infecții! „Ei bine, dacă ancheta epidemiologică nu este realizată eficient și rapid, se formează un bulgăre de zăpadă. Este descoperit un pacient infectat, iar lucrurile întârzie să apară”. Formidabilă descoperire, nu-i așa? (...) Ce semn mai convingător al neputinței celor care, năuci, ne tot supun la cazne decât faptul evident că după un lung semestru de „luptă” cu gripa nu s-a găsit o schemă serioasă de tratament? Nici măcar una! Pur și simplu se băjbăie. Fiecare doctor ceva mai răsărit în meseria sa aplică metoda proprie pentru însănătoșirea ghinionistului ajuns pe mâna lui. La un moment dat un domn, medic în Timișoara, a ajuns repede celebru întrucât vindeca

toți bolnavii de Covid-19. Descoperise o schemă personală, revoluționară, de tratament. Era gata-gata să-i ridicăm o statuie în Parcul Rozelor... Numai că, din nefericire, i-a trecut! Pe de altă parte, în mod voit, datele privitoare la tratamentul medicamentos apărute în presă sau pe internet sunt contradictorii. Compuse parcă special pentru a nu mai înțelege nimic și pentru a nu avea îndrăzneala să iei cumva singur vreo pastilă care te-ar putea feri de boală sau însănătoși fără să treci prin furcile caudine mutate din înșorita Italie în spitalele românești. Eminențele medicale cenușii, cocoțate pe funcții de manageri de spitale, de consultanți la ministerul sănătății, de bătători de seamă pe lângă nu știu care ONG-uri specializate deja în epidemii, ministrul sănătății în persoană, reprezentantul Organizației Mondiale a Sănătății în România, însuși marele Arafat, ruda apropiată a Babei Vanga dl Cercel, ei, cei care ne sufocă zilnic cu sfaturi destinate retardaților mintali, nu au reușit să reducă niciuna dintre consecințele acestui virus ciudat. Netulburat de vânzolele inventate ca urmare a prezenței sale, virusul își vede netulburat de treabă. A înlăturat deja concurența! Ne îmbolnăvim cu miile, suntem carantinați cu zecile de mii și murim cu zecile în fiecare zi.

Numai de coronavirus! În neputința lor, eroii încoronați cu străduința sterilă de a ne fi pavază în fața dihoniei, laureații luptătorilor din prima linie a „războiului”, cei care teoretic răspund de sănătatea poporului român, după cercetări dificile au descoperit ca arme de distrugere în masă a virusului trei mijloace de luptă nemaipomenite: masca, distanța de 1,5 metri și spălarea pe mâini. Conform strategiei lor, dacă ai mască ai scăpat de griji. Și nu numai tu. Nu se vor mai îmbolnăvi în veci nici apropiații tăi, rudele, copiii, părinții. Chiar și necunoscutul întâlnit întâmplător pe stradă nu mai are nicio grijă dacă tu porți masca. Mai mult, urmare a celor descoperite de specialiștii guvernului și propăvăduite zilnic pe toate canalele de televiziune, dacă ai nasul în mască, înseamnă că îți pasă! Altfel, ești un nesimțit! (...) Suntem un popor de indisciplinați, dintr-un continent de indisciplinați aflat și el într-o lume a indisciplinaților. Cu câteva excepții (Noua Zeelandă, Suedia, Irlanda și vreo câteva insulițe stinghere) omenirea se dovedește a fi rebelă, nesupusă. Unii, mai neascultători, au ieșit cu zecile de mii în stradă și au strigat „Libertate”. Câtă inconștiență! Educatorii noștri epidemiologi ne-o spun răspicat: indisciplina, nesupunerea, crâcnirea, reprezintă cei mai fideli aliați ai

ca asociațiile de părinți să se mobilizeze... Să impună distanțarea, da!, și fizică, și „socială”, între școli și secțiile de vot... Fie prin organizarea alegerilor în timpul unei vacanțe „de vară” prelungite, fie prin alungarea secțiilor electorale, și, practic, a mulțimilor de alegători, din școli, unitățile de învățământ trebuind tratate din această toamnă așa cum nu au fost ele niciodată considerate: drept sanctuare... Și în care să nu intre oricine, fie el și purtător de bonteuri politice... Mai ales că este discriminatoriu: elevii să intre în școlile lor doar cu formularele pe proprie răspundere asumate de părinți ori tutori, dar, peste pașii lor, să zburde apoi alegătorii...

Trebuie dară să alegem: fie educația la nivel de sanctuar și definitivă despărțire de folosirea școlilor ca secții de votare, fie riscul ca ele să devină izolețele inconștienței noastre...

Teodor
Palade

Guvernării ne cred proști. Proști fiindcă am pus urechea la minciunile cu care de lungi decenii ne îmbrobodesc. Proști fiindcă, odată îmbrobodiți, i-am votat în mod repetat deși de fiecare dată după alegeri ne-am plâns că am fost înșelați. Proști întrucât ne este frică de ei, în loc ca lor să le fie frică de noi. Proști deoarece ne lăsăm cumpărați cu o sticlă de ulei, un kilogram de carne congelată sau o geacă din fâș colorată. Proști pentru că îi plătim regește în timp ce noi răbdăm de foame. Proști dintr-o altă mie de motive pe care ei le speculează cu pricepere fiindcă și-au făcut o meserie bănoasă din asta. Adevărul? Adevărul este că și clasa politică, „deșteptii” națiunii, aparține aceluiași popor. Iar azi, disperarea neputinței „deșteptilor” se confruntă cu sfidarea tăcută a „proștilor”.

Asistăm la o avalanșă nesfârșită de amenințări. Medici, cei mai mulți dintre ei ancorați de partidele politice prin sinecuri și funcții înalte, nu mai conțin în a prezice catastrofe. După februarie 2020 nu a trecut o zi în care cineva să nu anunțe măcar o nenorocire epidemiologică. Recent, un medic, Marinescu pe numele său, a căror spuse au

pandemiei. „Suntem bolnavi fiindcă suntem indisciplinați” a devenit deja un truism. În mod normal, de-ar fi să-i ascultăm pe adepții dictaturii medicale aflați astăzi la putere, niciun cetățean supus și disciplinat nu ar trebui să fie atins de virus. Iar dacă virusul greșește, disciplinatul ar trebui să facă o formă mai ușoară a bolii. Ba chiar să se afle în rândurile preaferiților asimptomatici. Cu o grabă suspectă, au fost exilate în nemărginitul tărâm al timpului trecut libertățile fundamentale ale omului. Dacă amintești de ele, imediat ești catalogat drept coronasceptic. Și, dacă ești coronasceptic este mai grav decât dacă ai fi, la un loc, criminal în serie, pedofil, terorist și pesedist. Ești, adică, o scursură a societății. Unul care încurajezi rata îmbolnăvirilor, nu-ți iubești rudele, nu îți pasă de suferința pe care o produci semenilor tăi și sfidezi, cinic, societatea care se jertfește pentru tine. În lupta asta crâcnenă, cine mai are timp să observe că impunerea necondiționată a unor reguli arbitrare înseamnă de fapt sufocarea programată a libertății (...) De loc surprinzător pentru cei care îi cunosc pe români, societatea noastră a ales sfidarea tăcută ca formă de luptă împotriva abuzurilor guvernamentale privitoare la libertatea de decizie a cetățeanului în relație cu propria viață.